

οὐς πεφωτισμένους· ἐν τῷ σκότει τῆς ἀμαθείας ἀνέρπει καὶ δάκνει, διότι ὀλέγοι οἱ βλέποντες, καὶ οὗτοι ὡς ἐπιτοπλείστον δὲν ἔχουσιν εὐκολον συγκοινωνίαν, οὐδ' ἐλευθέραν φωνήν· εἰς τοὺς πεφωτισμένους ὁμῶς λαοὺς εὐρίσκονται πολλοὶ οἱ διακρίνοντες καὶ ἐλευθέρως ὑπερασπίζοντες τὰ καλὰ. Ἀλλ' ὅπου καὶ ἂν ἦναι οἱ φθονεροὶ, τί ἀπολαμβάνουσι; κατατυραννοῦνται οἱ ἄθλιοι ἐσωτερικῶς, καταφρονοῦνται ἐξωτερικῶς, καὶ γίνονται βδέλυγμα τοῦ κόσμου· διότι τὸ καλὸν καὶ ἡ ἀρετὴ ἀναλαμβάνουσι τὴν φυσικὴν αὐτῶν λαμπρότητα, οἱ δὲ φθονεροὶ καταδικάζονται εἰς αἰώνιον ἀτιμίαν. Μάρτυρες τῆς ἀτιμίας ταύτης ὁ Ζωῖλος, ὁ Θεοσίτης, καὶ πάντες οἱ αἰσχροτάτοι μιμηταὶ αὐτῶν. Πόσον γλυκύτερον καὶ πρεπωδέστερον εἰς τὴν λογικὴν ἡμῶν φύσιν εἶναι νὰ χαίρωμεν εἰς τὴν εὐτυχίαν τῶν ἄλλων, καὶ ὡς μέλη τοῦ πολιτικοῦ σώματος νὰ συλλυπώμεθα εἰς τὰς δυστυχίας! Ἡ ἐπὶ τοῖς ἄλλοις ἀγαθοῖς χαρὰ εἶναι αὐξήσις τῶν ἰδίων.

Ἀλλὰ καὶ ἂν ὁ φθόνος προξενῇ ἐνίοτε δυστυχίαν εἰς τινες φθονομένους, εὐρίσκονται ὁμῶς καὶ γενναῖαι ψυχαὶ, αἵτινες καταφρονοῦσαι τὴν μανίαν αὐτοῦ, ἀκολουθοῦσιν ἡσυχῶς τὴν ὁδὸν τῆς ἀληθείας καὶ τοῦ καλοῦ, καὶ προχωροῦσιν ἔτι μᾶλλον εἰς τὴν κρείττον, ὁμολογοῦσαι τρόπον τινὰ καὶ χάριν εἰς τοὺς φθονερούς, ὅτι πληγόνοντες αὐτοὶ τὴν ἰδίαν αὐτῶν φθονερὰν καρδίαν, κεντοῦσι τὴν εὐγενῆ φιλοτιμίαν τῆς μεγαλοφροσύνης τῶν ἄλλων.

Ζηλοτυπία.

Ἡ ζηλοτυπία εἶναι φόβος ἄμετρος καὶ λύπη μανιώδης, ἂν καταλάβωμεν, ἢ υποπτευθῶμεν ἄλλον μέτοχον τοῦ ἀγαθοῦ, ὅπερ ἔχομεν, ἢ ἐπιθυμοῦμεν καὶ φανταζόμεθα ὅτι εἰς ἡμᾶς πρέπει καλῆτερα. Τὸ πάθος τῆς ζηλοτυπίας συνειθίζει νὰ γεννᾶται μεταξὺ ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν, μεταξὺ ὁμοτέχνων, καὶ ἄλλων τοιοῦτων ἀνθρωπίνων σχέσεων. Δὲν διαφέρει τοῦ φθόνου, παρὰ καθότι ὁ μὲν φθονερὸς λυπεῖται διὰ πᾶσαν εὐτυχίαν τῶν ἄλλων, ὁ δὲ ζηλότυπος φοβεῖται μὴ ἄλλος μεθέξῃ τῶν ἀγαθῶν αὐτοῦ, καὶ λυπεῖται εἰς τὴν παραμικρὰν ὑποψίαν. Καὶ τοῦτο λοιπὸν τὸ πάθος, ὡς καὶ τοῦ φθόνου, εἶναι αἰσχρὸν καὶ πολλῶν κακῶν πρόξενον· ὅθεν, πρέπει νὰ φεύγωμεν αὐτό, διὰ νὰ μὴ γινώμεθα καὶ εἰς τοὺς ἄλλους καὶ εἰς ἑαυτοὺς αἴτιοι συμφορῶν, ὀνειδούς καὶ γέλωτος.

Ἀπάτη.

Ἡ ἀπάτη, μεταχειριζομένη τὸ ψεῦδος εἰς βλάβην τῶν ἀνθρώπων, εἶναι πάθος κάκιστον καὶ φθοροποιόν. Οἱ ἀπαταιῶνες ἔχουσιν ὡς παῖγνιον τὸ νὰ ψεύδωνται, νὰ παραβαίνωσι τὰς ὑποσχέσεις αὐτῶν, νὰ ἐπινοῶσι τρόπους διὰ νὰ παγιδεύωσι τοὺς ἄλλους, καὶ νὰ καταστήσωσιν αὐτοὺς δυστυχεῖς ἢ γελοίους. Μεγάλην προσοχὴν πρέπει νὰ ἔχωμεν